

Todistus uskosta

Hepr. 11:1-7

1. Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.
2. Sen kautta **saivat isät todistuksen**.
3. Uskon kautta me **ymmärrämme, että maailmat on tehty Jumalan sanalla**, niin että se, mikä nähdään, **ei ole syntynyt näkyvästä**.
4. Uskossa **uhraa Aabel Jumalalle** paremman uhrin kuin Kain. Uskon kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan. Uskonsa kautta hän **puhuu vielä kuoltuaankin**.
5. Uskonsa perusteella otettiin **Hanok pois, eikä hän nähnyt kuolemaa**. "Häntä ei

enää löydetty, koska Jumala oli ottanut hänet pois." Ennen poisottamistaan hän näet oli saanut todistuksen, että hän **oli kelvollinen Jumalalle**.

6. Mutta **ilman uskoa on mahdotonta olla kelvollinen**, sillä sen, joka tulee Jumalan luo, täytyy **uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät**.

7. Uskon kautta **rakensi Nooa pyhässä pelossa arkin** perhekuntansa **pelastukseksi**, kun hän oli saanut **ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt**. Uskon kautta hän **tuomitsi maailman ja tuli sen vanhurskauden perilliseksi, joka tulee uskosta**.

Oletko vaikeroinut uskon puutetta?

Jokainen kristinuskosta kiinnostunut ihminen ennemmin tai myöhemmin törmää kysymykseen, mitä usko on ja miten sen voisi saavuttaa. Jos hän sitten Jumalan armosta on saanut uskon lahjan – usko on siis Jumalan antama, Jumalan omalla lähestymisellään meihin synnyttämä – moni tuskailee myöhemmin uskonelämässään uskonsa heikkoutta tai jopa sen puutetta. Jeesuksen opetuslapsetkin kipuilivat saman asian kanssa, kun pyysivät Jeesukselta: "Lisää meille uskoa!" Usein kysymys on kuitenkin väärästä käsityksestä itse uskon luonteesta. Sitä pidetään usein ihmisessä itsessään olevana ominaisuutena, mutta niin kuin edellisessä saarnassa korostettiin, usko ei ole ominaisuus vaan suhde toiseen henkilöön, joka perustuu siihen, millainen toinen on. Kristillinen usko ei ole irrallinen ominaisuus vaan tarrautumista siihen, mitä Jumala Kristuksessa on hyväksennyt. Siksi se voi lisääntyä sitä mukaan, mitä paremmin opimme tuntemaan ihmeellistä Vapahtajaamme ja armollista Isäämme Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Miten usko vaikuttaa?

Edellisen luvun lopussa Heprealaiskirjeen kirjoittaja oli lainannut Habakukin kuuluisaa sanaa: "**Vanhurskas elää uskosta**." Nyt 11. luvun ensimmäisessä jakeessa hän pyrki kuvaamaan, millaista **kristillinen** usko on luonteeltaan. Se usko kohdistuu siihen Jumalaan, jonka ainosyntyinen Poika Jeesus Kristus istuu yhdessä Isän kanssa taivaallisella valtaistuimella Ylipappina puhumassa pelastamiensa puolesta vetoamalla täydelliseen ja kertakaikkiseen veriuhuriinsa Golgatan ristillä. Koko luvun jatko on sitten kuvausta siitä, miten usko vaikutti Vanhan testamentin hurskaissa.

Avoin sydän

Meidän on uskosta puhuttaessa jatkuvasti pidettävä mielessämme, että siinä ei ole kysymys meidän ominaisuudestamme tai saavutuksestamme, johon voisimme vedota. Kristillinen usko on suhdetta Jeesuksen Kristuksen kautta Isään Jumalaan. Vain silloin kun se on Pyhän Hengen antamassa yhteydessä Jeesukseen ja Isään, se on pelastavaa uskoa. Usko itsessään ei ole mitään, vain Herra ja hänen tekonsa ovat jotain. Usko on avoin sydän, joka kaiken aikaa ottaa vastaan sitä, mitä Pyhä

Henki sille Jumalan sanan kautta tarjoaa ja ottaa sen vastaan uuden elämän voimaksi. Se on avoin "putki", jonka läpi vuotaan jatkuvasti Pyhässä Hengessä Jumalan armo sydämeen. Se on pysyvää minä-sinä suhdetta Vapahtajan kanssa.

Pistei

Alkukielellä uskoa *pistis* ilmaiseva sana on lukumme jokaisessa jakeessa samassa datiivimuodossa *pistei*. Silti se on käännetty usealla eri ilmaisulla kuten "uskon avulla", "uskon vuoksi", "uskon kautta", "uskon perusteella", "uskossa", "uskosta". Ne ovat kaikki kieliopillisesti mahdollisia käännöksiä tuolle datiiville, mutta voivat antaa väärän kuvan siitä, että usko olisi se syy tai perusta, jonka vuoksi ihmiset pelastuvat tai kykenevät elämään Jumalan mielen mukaisesti. Tätä väärää käsitystä voidaan edelleen tukea sillä, mitä Paavali puhuu esimerkiksi Aabrahamin uskosta:

Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekevä ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:2-8)

Pelastuksen perusta

Aabrahamia ei luettu vanhurskaaksi eli Jumalalle kelpaavaksi sillä perusteella, että hän uskoi, vaan sillä perusteella, että hän itsessään täysin jumalattomana ja kadotuksen ansainneena *uskoi Jumalaa*. Hän siis avasi sydämensä Jumalan yksipuoliselle armolle ja otti sen vastaan, kun Jumala puhui hänelle ja antoi lupauksensa. Pelastuksen peruste ja kristityn vaelluksen peruste ei ole usko vaan Jumalan armo ja Jeesuksen Kristuksen pelastusteko, jonka perusteella synnit annetaan anteeksi ja Jumala jakaa sulasta hyvyydestään ja laupeudesta uutta elämää, voimaa vaelttaa ja vakuutuksia oman rakkautensa suunnattomasta suuruudesta.

Usko ei ole siis peruste saada Jumalan armo ja kaikki sen vaikutukset, vaan pelkkä avoin sydän, joka ottaa kiitollisena vastaan ilmaisen lahjan Herran kädestä. Koko kristityn elämä on uskossa vaeltamista eli sitä, että kaiken aikaa hänen sydämeensä vuotaa yhä uutta elämän vettä, Pyhän Hengen elämää. Meidän uskossamme ei siis ole mitään ansiollisuutta ikään kuin me uskollamme ostaisimme Jumalan hyvyyden ja lahjat elämäämme. Usko on vain kuin tyhjä käsi, joka avautuu ottamaan Jumalan lahjan. Se annetaan uskolle vain ja yksinomaan Herran yksipuolisen ja ihmeellisen armon tähden, joka kohdistuu itsessään jumalattomaan ihmiseen.

Epäusko – hirvein synti

Vaikka usko itsessään ei ole mitään, vaan kaikki on Jumalan armossa, se on silti käsittämättömän tärkeää. Sillä sen vastakohta on epäusko, synneistä hirvein. Sen olemushan on sulkea sydämensä siltä ainoalta pelastukselta, mikä ihmiselle on tarjolla ja turvautuu omaan suureen minäänsä korottaen se epäjumalakseen, nostaen ylpeydessään itsensä Jumalan yläpuolelle.

Jumalan todistus

Sen (uskon) kautta saivat isät todistuksen.(2)

Jae on käännetty myös näin: *Uskoon perustuu se todistus, jonka Jumala on isistä antanut. (1992) Sillä sen kautta saivat vanhat todistuksen.(1938)*

Me puhumme usein siitä, että annamme todistuksen uskoon tulostamme eli pelastamisestamme. Mutta nyt on kysymys aivan päinvastaisesta. Jumala antaa todistuksensa meistä. Tämä todistus ei vähimmässäkään määrin perustu meidän kykyymme elää Jumalan tahdon mukaista elämää, sillä siihen emme mitenkään itsessämme pysty. Jumalan antama todistus tarkoittaa sitä, että hän hyväksyy ihmisen omasta suuresta rakkaudestaan, antaa hänen kaikki syntinsä anteeksi Jeesuksen Golgatan uhrin tähde ja lukee hänet vanhurskaaksi eli ihmiseksi, joka ei milloinkaan elämänsä aikana ole tehnyt ainoatakaan syntiä ja kelpaa siksi Jumalalle lapseksi ja saa omakseen ikuisen kirkkauden. Jumala todistaa siis uskovalle, että tämä on hänelle otollinen eli kelvollinen.

Aabrahamista sana totesi, että hän oli jumalaton, siis syntiensä tähden Jumalan vihan alainen eikä hänen elämässään ollut mitään sellaista, mikä olisi riittänyt pelastamaan hänet tai vapauttamaan hänet synnin syyllisyydestä ja tuomiosta. Mutta siten sanotaan ihmeellinen totuus: *Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. (Room. 4:3)* On tärkeätä, että ei sanota, että hän uskoi Jumalaan vaan että hän uskoi Jumalaa. Kysymys oli siitä, että Aabraham uskoi sen, mitä Jumala sanoi hänelle. Hän otti vastaan avoimella sydämellä Jumalan suurenmoisen lupauksen. Siis Jumala lahjoitti Kristuksessa itse valmistamansa vanhurskauden Aabrahamille vain siksi, että tämä otti sen vastaan hänen sanansa lupauksessa.

Tietenkin Aabraham uskoi myös Jumalaan, hänen olemassaoloonsa, jonka hän tiesi ja tunsu sen perusteella, että Jumala alkoi puhua hänelle ja ilmestyi hänelle. Mutta Jumalan olemassaoloon uskovat Jeesuksen mukaan myös riivaajat ja pelkäävät. Ihminen voi joutua Jumalan hyvinkin voimakkaan puhuttelun kohteeksi, tajuta olevansa pyhän Jumalan kasvojen edessä, mutta silti sulkea sydämensä oven sekä Herran totuuden sanalle että hänen armonsa sanalle.

Usko, joka ottaa avoimesti vastaan Jumalan sanan, on ihmeellinen todellisuus. Se ei ole mikään ansio eikä ominaisuus, johon voisimme vedota. Kuitenkin juuri se, että otamme vastaan Herran puheen, avaamme sille sydämemme, on sekä tie pelastukseen että elämään Jumala yhteydessä. Usko on Jumalan lahja, koska vain Pyhä Henki voi synnyttää sen hengellisesti kuolleessa ihmisessä, se on suurta armoa jo itsessään, ja silti se eräässä mielessä ole mitään, ellei se kohdistu kaiken aikaa ainoastaan ja vain elävään Jumalaan ja liity siihen.

Usko – Jeesuksen luo tulemista

Uskosta voidaan käyttää myös ilmaisua ”tuleminen Jeesuksen luo”. Jeesus sanoi epäuskoisista:

Te tutkitte Kirjoituksia, koska luulette, että teillä on niissä iankaikkinen elämä, ja juuri ne todistavat minusta. Silti te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän. (Joh. 5:39-40)

Samalla Jeesus osoittaa, että tie hänen luokseen, hänen tuntemiseensa ja pelastuksen lahjan omistamiseen tapahtuu juuri Kirjoitusten eli Jumalan kirjoitetun

Sanan, Raamatun välityksellä. Sitä lukiessamme tai kuullessamme olemme Jumalan kasvojen edessä. Niin tehdessämme Pyhä Henki voi avata sydämemme oven ottamaan sanan vastaan ja siis uskomaan sen ja siinä ottamaan vastaan itse Herran Jeesuksen Kristuksen.

"Vanhat" tai "isät" viittaa kaikkiin niihin Vanhan testamentin miehiin ja naisiin, jotka saivat vanhurskauttavan uskon aivan samalla tavalla kuin myös uuden liiton uskovat. Molempien saama pelastus perustuu samaan Kristuksen lopulliseen uhriin Golgatalla, jonka Jumala lupasi jo heti syntiinlankeemuksen tapahduttua. Vanhassa liitossa sitä odotettiin ja annetun lupauksen varassa siihen uskottiin, uudessa saamme katsella ja omistaa sen jo tapahtuneena täydellisenä ja lopullisena sovituksena koko ihmiskunnan syntien sovituksiksi. Ne, jotka uskossa turvaavat siihen saavat osakseen pelastuksen, vanhurskauden ja ikuisen elämän. Ne, jotka torjuvat sen ja sulkevat sydämensä Jumalan sanalle, joutuvat itse kantamaan syntiensä rangaistuksen ikuisessa kadotuksessa.

Uskon ja ymmärrys

Uskon kautta me ymmärrämme, että maailmat on tehty Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyvästä. (3)

Moni etsivä esittää Jumalalle vaatimuksia ja ehtoja, joiden täytyessä he suostuisivat uskomaan. Tyypillinen vaatimus on se, että ihminen haluaa riittävän hyvin ymmärtää voidakseen uskoa. Jumala ei kuitenkaan meidän ehtoihimme suostu, hän sen sijaan asettaa ehdot: "Käänny, tunnusta syntisi ja anna kastaa itsesi Jeesuksen nimeen, niin saat syntisi anteeksi, saat Pyhän Hengen ja hänessä myös uskon lahjan." Herran edessä taipuva ja armon vastaan ottava saa uskon, joka liittää hänet Jumalaan ja hänen viisauteensa. Sen seurauksena hän alkaa vihdoin ymmärtää. "Uskon, siksi ymmärrän."

C.S. Lewisin sanotaan sanoneen: "Jumala on valo, jota en kykene näkemään, mutta hänen valossaan näen kaiken muun." Kun usko liittää meidät siihen Jumalaan, joka Jeesuksen kautta loi maailman, kaikki luonnossa ja maailmankaikkeudessa näkyvä mitä ihmeellisin järjestys, käsittämättömän hienot järjestelmät ja universumin valtavuus näyttäytyvät meille osoituksina Jumalan viisaudesta ja kaikkivaltiuudesta. Kun ateisti nähdessään luomakunnan toiminnan suunnitelmallisuuden ja elämän äärimmäisen monimuotoisuuden ja rikkauden, hän joutuu havaintonsa synnyttämän kokemuksen vastaisesti yrittämään ylläpitää "epäuskoa". Itse asiassa hän tarvitsee siihen enemmän "uskoa" kuin se, joka näkee kaikessa Jumalan käsialan jäljen. Epäuskonsa tueksi hän joutuu rakentamaan evoluutioteorian, joka ei kuitenkaan kestä tieteellisen tutkimuksen vääjäämättömien tulosten edessä.

Sanallaan luovan Jumalan uskossa sydämeensä vastaanottaneelle avautuu aidon tiedon ja tutkimuksen maailma. Jumala antoi luomalleen ihmiselle tehtävän tutkia hänen luomistekojaan ja oppia niiden kautta tuntemaan Jumalan ajatuksia voidakseen sitten soveltaa oppimaansa luomakunnan hallinta ja varjelutehtävässään. Tampereen Klassillisen Lyseon seinässä lukee: "Kaiken opin alku on, pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä." Uskosta käsin voimme ihmetellen ymmärtää Jumalan suuria tekoja.

Kun usko liittää meidät elävään Jumalaan, meille avautuu luomakunnan ihmeellinen salaisuus, että kaikki luotu näkyvä sisältää suunnattoman määrän informaatiota. Kaiken biologisen DNA informaation lähde on Jumalan sana. Kaikki Jumalan asettamat luonnon lait ja ihmiselämän moraaliset lait kuvaavat sitä, että hän on järjestyksen Jumala. Viime kädessä uskon yhteys Pyhään Henkeen avaa meille myös Jumalan kirjoitetun ilmoituksen eli Raamatun sanoman:

Ennen kaikkea teidän tulee tietää, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalta. (2. Piet. 1:20-21)

Usko ja tiede

Väitteet, joiden mukaan usko ja tiede ovat ristiriidassa keskenään, ovat kestäättömiä. Jumala antoi heti luomisessa paratiisissa ihmiselle tehtäväksi harjoittaa tutkimusta. Sen sijaan usko on kyllä ristiriidassa sellaisen tieteen nimitetyn uskomuksen kanssa, joka väittää, että tiedettä tehtäessä ei saa ottaa huomioon Jumalan olemassaoloa ja toimintaa.

Länsimainen tiede on syntynyt siitä peruslähtökohdasta, että Jumala loi maailman ja myös ihmisen sellaiseksi, että hänen havaintonsa luonnosta vastaavat todellisuutta. Ilman tuota perususkoa ei nimittäin ole mielekästä harjoittaa tutkimusta. Hindulais-buddhalaisessa kulttuurissa ei voinut syntyä tiedettä, koska siellä havaittua maailmaa pidettiin harhana, josta piti päästä vapautumaan korkeammilla tietoisuuden tasoilla.

Usko ja uhri

Uskossa uhrasi Aabel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain. Uskon kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan. Uskonsa kautta hän puhuu vielä kuoltuaankin. (4)

Antropologian yksi ratkaisematon kysymys on, miksi kaikissa kulttuureissa ja kaikissa uskonnoissa harjoitetaan uhraamista. Vastaus löytyy kyllä Raamatun ensilehdiltä. Heti syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala lupasi, että hän antaisi Eevan siemenestä syntyvän Messiaan, joka tulisi kukistamaan synnin ja Saatanan. Sen, että Kristus tulisi tekemään sen uhrinsa kautta, Jumala osoitti pukemalla alastomuuteensa häpeään havahtuneet Aadamin ja Eevan nahkapukuihin. Niiden valmistamiseen tarvittiin eläimiä, jotka uhrattiin. Vastaavasti meidät puetaan uskon kautta tänään Kristuksen lahjavanhurskauden pukuun, jonka Jeesus valmisti meille täydellisellä elämällään ja uhrikuolemallaan. Ilman veriuhrin ei ole anteeksiantamusta.

Aabel noudatti Jumalan osoittamaa uhrin mallia. Hän toi alttarille syntiuhriksi parhaitten lampaittensa esikoisista. Hän tiesi, että tarvitaan veriuhrin, jotta hänen syntinsä voitaisiin antaa anteeksi. Uhri oli osoitus siitä, että hän uskoi Jumalaa, jolta oli saanut oikean uhraamisen mallin. Kain sen sijaan piti parempana uhrata oman mielensä mukaisella tavalla. Omatekoinen uskonnollisuus ei kuitenkaan kelpaa Jumalan edessä. Aabel sai Jumalta todistuksen, että hän oli vanhurskas. Jumala antoi Aabelille synnit anteeksi, koska hänen uhrinsa liitti hänet uskossa tulevan Messiaan lopulliseen uhriin.

Kainissa asia synnytti syvän kateuden ja vihan. Uskonnollinen kateus voi muuttua mitä hirvittävimmiksi teoiksi aivan samalla tavalla kuin Jeesuksen ajan fariseusten uskonnollinen kateus vei heidät surmaamaan Jeesuksen.

Surmatusta Aabelista sanotaan, että hän puhui vielä kuoltuaankin. Keskustelin ker-
ran erään Jehovan-todistajan kanssa siitä, miten Raamattua on luettava kirjaimelli-
sesti. Hän totesi siihen, että emmehän mitenkään voi ottaa kirjaimellisesti esimerkik-
si sitä, mitä Herra sanoi Kainille Aabelin verestä:

"Mitä oletkaan tehnyt! Veljesi veri huutaa minulle maasta!" (1. Moos. 4:10) Vastasin
siihen, että voi olla, että sinun ja minun korvamme eivät sitä huutoa kuule, mutta Ju-
mala sen kyllä kuulee. Heprealaiskirjeen kirjoittaja palaa asiaan jatkossa näin:

*Te sitä vastoin olette tulleet.... uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmonta-
veren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.* (Hepr. 12:24)

Aabelin veri huutaa yhdessä lukemattomien marttyyrien veren kanssa Jumalalta oi-
keudenmukaista rangaistusta eli kosto (sana kosto tarkoittaa Raamatussa Juma-
lasta puhuttaessa oikeudenmukaista rangaistusta):

*Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu
Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. He huusivat kovalla äänel-
lä: "Kuinka kauaksi aikaa sinä, pyhä ja tosi Valtias, jätät tuomitsematta ja kostamat-
ta meidän veremme niille, jotka asuvat maan päällä?" Jokaiselle heistä annettiin pit-
kä, valkea vaate ja heille sanottiin, että pysyisivät vielä vähän aikaa levollisina, kun-
nes täytyisi heidän palvelustoveriensä ja veljiensä lukumäärä, niiden jotka joutuisi-
vat tapettaviksi niin kuin hekin.* (Ilm. 6:9-11)

Lopulta Aabel ja myös kaikki muuta vääryyden uhreiksi joutuneet marttyyrit tulevat
saamaan oikeutta. Heidän ei tarvitse pelätä rangaistusta omista synneistään, koska
ne on annettu Jeesuksen uhriveren tähden anteeksi. Toisin kuin Aabelin veri Jee-
suksen Golgatalla maahan vuotanut uhriveri ei kuitenkaan huuda meille Jumalan
edessä nyt rangaistusta vaan armoa ja laupeutta. Se julistaa: "Kaikki on täytetty!
Olet vapaa, syntisi on pyyhitty pois!"

Aivan niin kuin Aabel sai Jumalalta todistuksen siitä, että hänet luettiin vanhurskaak-
si, koska hän uskoi Jumalaa ja osoitti uskonsa uhrissaan, mekin saamme Jumalalta
sanallisen todistuksen Raamatussa uskonvanhurskaudestamme, kun panemme tur-
vamme Jeesuksen maahan vuotaneeseen vereen. Pyhä Henki vakuuttaa sen Sa-
nassa meille, jotka olemme tunnustaneet syntimme ja uskomme Jeesukseen: "Ole
turvallisella mielellä, sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi!"

Suoraan taivaaseen

*Uskonsa perusteella otettiin Hanok pois, eikä hän nähnyt kuolemaa. "Häntä ei enää
löydetty, koska Jumala oli ottanut hänet pois." Ennen poisottamistaan hän näet oli
saanut todistuksen, että hän oli kelvollinen Jumalalle.* (5)

Hanokista eli Eenokista sanotaan näin: *Hanok vaelsi Jumalan yhteydessä. Sitten
häntä ei enää ollut, sillä Jumala otti hänet pois.* (1. Moos. 5:24) Profeetta Eliaksen
ohella Hanok oli toinen niistä Vanhan testamentin uskovista, jotka eivät kulkeneet
kuoleman kautta vaan pääsivät suoraan Jumalan kirkkauteen. Molemmat olivat mie-
hiä, joista Jumala todisti, että he kelpasivat hänelle. Kummankaan kelvollisuus ei
perustunut siihen, miten hyvin he olivat onnistuneet vaelluksessaan, vaan siihen,

että he elivät uskossa Jumalaan, joka vanhurskauttaa jumalattoman. Usko liitti heidät Jumalaan ja siksi he vaelsivat Jumalan yhteydessä. Uskossa vastaanotettu Jumalan pelastava vanhurskaus kantoi heidän elämässään myös monenlaista hedelmää. Mutta syy Jumalan mielisuosioon oli heidän uskonsa kautta omistamassaan vanhurskaudessa, joka perustui uhrivereen.

Jumalalle kelpaaminen

Mutta ilman uskoa on mahdotonta olla kelpallinen, sillä sen, joka tulee Jumalan luo, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät. (6)

Jumalan olemassaoloon uskomisen perustuu siihen, että hän itse on ilmoittanut meille, kuka ja millainen hän on. Hän on tehnyt sen kahdella tavalla. Jokainen maan päällä elävä ihminen on saanut osakseen hänen yleisen ilmoituksensa, joka sisältää Jumalan luomisteot, Jumalan puheen omassatunnossa ja Jumalan kaitsennan sekä kansojen että yksityisten ihmisten elämässä. Viimeksi mainittu sisältää muun muassa sen, että Jumala antaa ihmiselle elämän, ravinnon ja monenlaista luonnollista iloa. Seuraavat kolme tekstiä kuvaavat tätä Jumalan itsensä paljastavaa toimintaa, joka kohdistuu poikkeuksetta jokaiseen ihmiseen. Viimeisellä tuomiolla kukaan ei voi nousta Jumalaa vastaan väittäen, ettei hän tiennyt Jumalasta.

Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. Siksi he eivät voi mitenkään puolustautua. (Room. 1:19-20)

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Me julistamme teille evankeliumia, että kääntyisitte näistä turhanpäiväisistä jumalista elävän Jumalan puoleen, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on. Menneiden sukupolvien aikana hän on sallinut kaikkien pakanakansojen kulkea omia teitään. Kuitenkaan hän ei ole jättänyt antamatta todistusta itsestään vaan on tehnyt teille hyvää. Hän on antanut taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja on ravinnut teidän sydämenne ruoalla ja ilolla. (Ap.t. 14:15-17)

Tietenkin tänä päivänä on monia, jotka kieltäytyvät uskomasta Jumalan olemassaoloon yleisestä ilmoituksesta huolimatta. Syy ei ole se, että Jumalaan uskomisen olisi jotenkin vaikeata tai että heillä on mielestään hyvät niin sanotut tieteelliset väitteet Jumalan olemassaoloa vastaan, vaan se, että ihminen rakastaa syntiä eikä halua nöyryä parannukseen siitä pahasta, jonka yleisen ilmoituksen perusteella tietää vääräksi. Ellei ihminen suostu ottamaan vastaan Jumalan yleistä ilmoitusta, hän ei myöskään hyväksy erityistä ilmoitusta, jonka Jumala antoi ensin Israelin kansalle Vanhan testamentin historiassa ja sitten kaikelle maailmalle Jeesuksen sovitustyössä ristillä ja hänen ylösnousemuksessaan. Erityinen ilmoitus on meille talletettuna Raamatussa, joka on Jumalan sanaa.

Ihminen, joka johdonmukaisesti hylkää Jumalan ilmoituksen eikä usko Jumalan olemassaoloon ei voi kelvata Jumalalle. Mutta pelkkä Jumalan olemassaolon hyväksyminen ei vielä merkitse elävää kristillistä uskoa, joka liittää meidät Jeesuksen yhteyteen. Johannes kirjoittaa Jumalan pelastusilmoituksesta evankeliumista näin: *Paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kirjoitettu tässä kirjassa, Jeesus teki ope-
tuslastensa nähden. Mutta nämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan
Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimessään.* (Joh. 20:30-31)

Yleisen ja erityisen ilmoituksen perusteella ihmisen on mahdollista päätyä sellaiseen vakuuttuneisuuteen, että Jeesus on Jumalan poika. Mutta siitä on sitten etsijän otettava uskon askeleet ja käytävä Herran luokse omat syntinsä tunnustaen ja armoa anoen Jeesuksen uhrivereen vetoamalla. Silloin yhteys Jumalaan syntyy ja ihminen saa armopalkkana kokea sen, että Pyhän Hengen elämä alkaa virrata häneen.

Usko vaikuttaa toimintaa

Uskon kautta rakensi Nooa pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi, kun hän oli saanut ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt. Uskon kautta hän tuomitsi maailman ja tuli sen vanhurskauden perilliseksi, joka tulee uskosta. (7)

Vaikka uskon kautta ihminen ilman mitään omia tekoja saa ottaa vastaan Jeesuksen valmistaman syntien anteeksiantamisen Golgatan uhriveren ansiosta ja Kristuksen täydellisen elämän omaksi vanhurskaudekseen, siitä alkaa kuitenkin uskonelämä, jossa usko vaikuttaa monenlaisia tekoja. Tosin usko itsessään ei niitä vaikuta, vaan se Herra, johon usko ihmisen liittää. Paavali kuvaa asiaa näin:

Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:8-10)

Jakeesta 7 eteenpäin luku 11 käy lävitse esimerkkejä siitä, millaisia tekoja uskon kautta Jumalaan liitetyt ihmiset vanhan testamentin aikana tekivät. Aivouskolle riittää Raamatun sanan totena pitäminen, mutta sydämen usko avaa ihmiselle Jumalan elämän virrat, jotka eivät voi pitää ihmistä toimeettomana tai hedelmättömänä.

Nooassa samoin kuin kaikissa elävissä uskovissa yhteys Herraan synnytti pyhän pelon Jumalan kirkkauden edessä ja samalla vihan maailmassa vallitsevaa syntielämää kohtaan. Jumalan rakastaminen ilmenee aina myös synnin vihaamisena. Yritys elää puoliksi maailman mukaan ja puoliksi Jumalan tahdon mukaan on tuhoon tuomittu. Herran tahdon tekeminen, maailman arvomaailman ja synnin tuomitseminen ovat uskon hedelmää, kun sydän on auki Herralle ja ottaa vastaan häneltä myös tarvittavan voiman kuuliaisuuteen.

Jumalan lapsi saa aina turvallisesti lähestyä taivaallista Isää, mutta samalla hänelle on äärimmäisen tärkeää, ettei hän rikkomalla Herran tahtoa murehduta Isän sydäntä. Pyhä pelko kuuluu uskovien turvallisuuksiltaan. Siitä käsin hän haluaa kuuliaisena kulkea niissä Jumalan valmistamissa teoissa, jotka Herran sana hänelle osoittaa.

Voi olla, että ympäröivä maailma pitää Herran tahdon tekemistä mielettömänä, mutta usko katsoo vielä edessä olevaan näkymättömään, joka kuitenkin tulee lopulta toteutumaan.

Jos usko vie Herran oman pyhään arkuuteen Isän edessä, maailman ihmisen tulee taas pelätä Jumalan vihaa, josta Nooan vedenpaisumus viestittää. Se oli ennakko siitä, mitä syntiselle maailmalle tapahtuu viimeisellä tuomiolla:

Ei Jumala säästänyt enkeleitäkään, jotka tekivät syntiä, vaan syöksi heidät pimeyden kahleissa syvyyteen ja jätti heidät säilytettäviksi tuomiota varten. Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikka hän varjeli Nooan, vanhurskauden saarnaajan, ja seitsemän muuta, kun hän antoi vedenpaisumuksen peittää jumalattomien maailman. (2. Piet. 2:4-5)

Kun näin on, usko Jeesukseen ei ole jonkinlainen vaihtoehto muiden joukossa vaan ainoa mahdollisuus selvitä pyhän Jumalan edessä.

Etsin Jumalan rakkautta – Hiromi Yoshimoton kastetodistus

Avioiduin mieheni kanssa ja saimme perheen. Olemme toisiamme tukien saapuneet tähän päivään. Nyt kaksi lastammekin on kasvanut aikuisiksi. Vaikka meillä ei ole ollut suurempia vaikeuksia ja sikäli elämä on ollut onnellista, silti olen tuntenut tyhjyyttä eikä sydämeni ole löytänyt tyydytystä. On kuin olisin elänyt unohtanut jotain tärkeää. Elämällä pitäisi olla jokin suurempi merkitys. Tulimme Aon kirkkoon siinä toivossa, että Kristus kykenisi täyttämään sydämemme tyhjän aukon.

Kun ensi kerran astuimme kirkon eteisestä sisään ja näimme kirkon etuosan ristin, koin jotain raskasta, tiukkaa, surullista, mitä on vaikea pukea sanoiksi. Aistin ristiltä minuun kohdistuvan voimakkaan viestin, joka liittyi Jumalaan. Ajattelin, että ehkä sellainen vaativuus oli minulle tarpeen, jotta eläisin itseäni kurissa pitäen. Merkillinen tunne valtasi mieleni.

Siitä lähtien seurasin hiukan peloissani miestäni, kun osallistuimme jumalanpalvelukseen, rukouspiiriin ja kastekouluun. Aluksi olin kompastua raamatullisiin ilmaisuihin, joihin en ollut tottunut. Virsien aikana kyynelteni vuosivat ja askel askeleelta aloin ymmärtää ristin merkitystä. Sitten minua alkoi vaivata alemmuuden tunne, koska pelkurina minulla ei ollut selkeää käsitystä itsestäni. Aloin nähdä, miten yritin puolustaa omaa pelkuruuttani ja lohdutautua vääristyneesti. Käänsin selkäni Jumalalle käpertymällä ja kyyristymällä itseäni. Kun sydämeni pohjiin kätkeytyt syntini, unohdetut syntini, sivuun työnnettyt synnit ja ne synnit, joita en tahtonut myöntää, alkoivat tulla esiin, tuntui tuskalliselta, suretti ja vaivuin itsesääliin. Mutta Raamattu antoi minunlaiselleni lohdutusta, rohkaisua ja rohkeutta.

Koen iloa, että saan tästä lähtien vaeltaa Jumalan kanssa, joka antaa minulle elämän. Kiittäen ja rukoillen saan käyttää saamiani lahjoja niin kotona kuin työpaikallani ja seurakunnassa. Rukoilen, että Herra johdattaisi minua niin, että viettäisin horjumatonta uskonelämää.

Haluan kiittää seurakunnan kaikkia jäseniä, jotka ovat rukoilleet kasteeni puolesta. Tänäpäin tässä saan päästä osalliseksi kasteesta, jossa saan Ju-

malan armon osakseni. Lopuksi haluan kiittää Herraa Jeesusta, joka ristillä kärsi minun syntieni tähden ja on rakkaudella johdattanut minut tähän päivään. Taivaallinen Isä Jumala, kun uudestisyntyvät minut tänään, ota minut käyttöösi käsinäsi ja jalkoinasi. Rukoilen tätä kiitollisena. Amen. (2001)

Entä sinä?

Oletko sinä jo löytänyt elävän uskon yhteyden Jeesuksen kautta Isään Jumalaan? Ellet vielä, niin muista, että Herra haluaa pelastaa sinut. Hän haluaa antaa sinulle elävän uskon. Hän etsii sinua sanan kautta. Hän puhuu omalletunnollesi. Älä paa-
duta sydäntäsi! Avaa se siitäkin huolimatta, että sinulle voi olla kipeää kohdata oma pahuutesi ja syntisyys. Herra haluaa vapauttaa sinut, antaa sinulle elämän yhteydessään. Etsi siksi sinäkin häntä sieltä missä hänen sanaansa julistetaan puhtaasti.

Jos sinulla on uskon lahja, niin Herra kutsuu sinua yhä syvempään yhteyteen kanssaan. Herra haluaa osoittaa, kuinka syvä on hänen rakkautensa sinua kohtaan ja kuinka hyvä se tie, jonka hän on sinua varten valmistanut. Vaella hänen valmistamissaan teoissa tänäänkin!